

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2015-3419

Dato: 13. maj 2015

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 15. april 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 274 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karin Nødgaard (DF).

Spørgsmål nr. 274:

"Ministeren bedes oplyse, hvorfor der alene gives refusion til ophold på kvindekrisecentre og ikke tilsvarende refusion til ambulante rådgivnings- og behandlingstilbud til de voldsudsatte familier, hvor dette er den mest hensigtsmæssige hjælp?"

Svar:

Ifølge servicelovens § 173 er det kommunerne, der fuldt ud afholder udgifterne til den hjælp, der ydes til borgeren til imødekomme af borgerens behov efter loven. Baggrunden for dette er princippet om, at den myndighed, som træffer afgørelse om, hvilke tilbud en borger er berettiget, skal betale for disse tilbud. Servicelovens § 177 indeholder imidlertid nogle få undtagelser til denne hovedregel, herunder at staten refunderer 50 pct. af kommunernes udgifter til boformer efter servicelovens § 109, kvindekrisecentre.

Den statslige refusion på 50 pct. af kommunernes udgifter til kvindekrisecentre skal ses i sammenhæng med det såkaldte selvmøderprincip, hvor en kvinde kan optages i kvindekrisecenter på egen anmodning og uden forudgående kommunal visitation. Det er lederen af kvindekrisecentret, der konkret træffer afgørelse om, hvorvidt en kvinde kan optages i krisecentret. Dette gælder, uanset om optagelse sker efter henvisning af borgeren fra en offentlig myndighed, eller ved at borgeren selv henvender sig med anmodning om optagelse.

Kommunerne har herudover en generel forpligtigelse til at tilbyde gratis rådgivning, der har til formål at forebygge sociale problemer og at hjælpe borgeren over øjeblikkelige vanskeligheder, og kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med rådgivningen være opmærksom på, om den enkelte har behov for anden form for hjælp, herunder for hjælp efter serviceloven. Har borgeren fx særlige sociale problemer skal borgeren tilbydes hjælp, omsorg eller støtte med udgangspunkt i servicelovens § 85. I disse tilfælde er det kommunen, der træffer

afgørelse om hjælpen og fuldt ud afholder udgifterne til den hjælp, der ydes til borgeren.

Der er således ikke i serviceloven hjemmel til, at staten yder refusion af kommunernes udgifter til rådgivning og behandling i forhold til voldsramte familier.

Manu Sareen

/ Lise Stidsen Vandahl